

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἔδρεβομεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

ΧΩμα καὶ ἑνκακόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμησοῦνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόσθεμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δὲ κτ' ἀφ' ἀγάκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα ἀφ' ἀγάκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τοσαυτῆ
ὅτι παλοῦμεν σάματα < Ρωμηοῦ > ἀνέλιπτη
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Ἐνδεκα τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

ΧΩμα καὶ τετρακόσα σὺν ἐννιά,
καὶ πέντε πανηγύρι ἴσ' τὸν ντουγιὰ.

Ὁ Φασουλῆς καὶ ὁ Περιελάης, τσάνάκια παστρικά,
ἀρχίζου ἀνταπόκρισι μὲ κρυπτογραφικὰ.

Π.— Τώρα λοιπὸν ποῦ λὲς ἦλθε σὲ ξένα μέρη
καὶ παρακολουθῶ τὸν καπετὰν Δευτέρη.

Ἐσηκώθησαν οἱ Γάλλοι
καὶ ὑποδοχὴ μεγάλη
τοῦ γινεῖ σ' τὸ Παρίσι.

Κι' ἔτρεξε καὶ ἕνας καὶ ἄλλος
μικρὸς τε καὶ μεγάλος
νὰ τὸν καλογνωρίση.

Γιὰ τοῦτον, παλαβέ,
ἔπῃγε καὶ ὁ Παινελάς
μ' ὄλους τοὺς Ἱπουργοὺς του καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι,
καὶ ἔφώναξε τὸ πλῆθος οὐρὰ γιὰ τὸν Δευτέρη.

Ἐν μέσῳ τῆσφι φούριαι
δοξάζουσι μιὰς καινούριαι
Ἑλλάδος Κυβερνήτη.

Ποῦ τῶσφι σε σπιροῦνη
καὶ ἔμπρηξ' σ' τὰ ρουθούνη
κάθε ἀραρκακομύτη.

Διάσημοι κι' έπίσημοι προσέτρεξαν άθροοί
νὰ τὸν Ἰδοῦν, μαρφέ...
τὸν ἴδατε τὸν Κρητικό;... τὸν ἴδαμε νὰ τραῖη
μὲ τὸν Πουανακαρέ.

Μ'έπισημότητες σοφαίς
καὶ μὲ τῆς πρώταις κορφαίς
ἴσοῦγκριζε τὸ ποτήρι του.

Τὸν ἴδαμε μαζί μ'αὐτοῦς
κι' ὅλοι τῶν μόνουχους σιτευτοῦς
ἔσφαζαν γιὰ χατήρι του.

Τὰ χέρια τῶν ἄγακάνανε
μεγάλοι φαρισάσσοι,
ὅπου τοὺς τρέφν οἱ φθόνου.

Σὰν εἶδαν πῶς τοῦ ἄνανε
τιμαίς καὶ μεγαλειᾶ
καὶ μέσα ἴστην Ἄγγιλια.

Τὸν ἴδατε τὸν Κρητικό ἴσου κόσμου τὸν ἀγῶνα;
ὁ Λούδ Τζῶφρετ τὸν κάλεσε μέσα ἴστην Ἀλβιόνα.
Τί γεύματα δὲν ἔγιναν γι' αὐτὸν ἴστην Ἐγγλιτέρα,
ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Ἀσκουῖδ συνέφαγ' ἔκει πέρα.

Τὸν ἴδατε;... τὸν ἴδαμε... συναλαλάζουιν πληθῆ,
κι' ἀπὸ τὸν Λόρδο Δῆμαρχο τῆς Λόντρας προσεκληθῆ.
Τὸν ἴδαμε, τὸν ἴδαμε... καὶ μὲς ἴστην Διμαρχία
τῆς Λόντρας εἰσώγια.

Καὶ λόγ' ἤκουσθησαν ἔκει
τὰ μάλιστα σημαντικοὶ
περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ποῦ ρήτορες φενάκης
τὴν ἔστιβαν συγχάνας
γιὰ νὰ τῆς βγάλουν λάδι.

Τί κόσμον συνεκίνησε,
κι' ὁ Μπαλόφουρ τὸν προσκίνησε,
καὶ τοῦκανε κουβέντα
μὲ τόσα κοπλιμένα.

Τὸν ἴδατε;... τὸν ἴδαμε... μέγας ὁ Κρητικός,
τὸ διαλαλοῦν κι' Ἐγγλέζοι,
κι' ὁ τῆς Ἀγγιλίας Βασιλεὺς ὁ Συνταγματικός
εἶχε γι' αὐτὸν τρα.ῖε.

Καὶ πιθανόν νὰ τοῦβγαλαν καὶ ἴλιγα μακαρόνια,
ὅπου πολλοὶ καὶ σὺ μοῦ λές
ὅτι φαγί πολυτελεῶς
εἶναι σ' αὐτὰ τὰ χρόνια.

Ὅχι, δὲν ἴηγε τοῦ κακοῦ
τόσος ἀγῶν τοῦ Κρητικοῦ
κι' ἔσκασαν οἱ Βαράνοι.

Δὲν εἰμπορεῖς, βρε Φασουλῆ,
νὰ νοιώσης τί χαρὰ τρελλῆ
τὸ στήθος μου φτερόνει.

Βγάλω τρανὴ λαλιὰ,
καὶ παῖζω τὰ βιολιὰ
καὶ παῖζω τὰ λαγοῦτα.

Καὶ τὴ χαρὰ δὲν κρύβω,
κι' ὅλο τὰ μάτια τριβῶ.
καὶ λέω: τείναι τούτα...

Ἐξίσταμαι τρέφου τοιαυτ' ἀκούων ἔπη
μεγάλα καὶ περφόσια...

Ἄδικός μας Κυβερνήτης τέτοιαις τιμαίς νὰ βλέπη
σὲ Λόντρας καὶ Παρίσια.

Ἄδικός μας Κυβερνήτης τοσοῦτον νὰ τιμάται
ἀπὸ τοὺς ἰσχυροῦς...
μένει μὲ στόμα χάσκον ἔκεινος, ποῦ θυμάται
τοὺς πρώτους μας καιροῦς.

Ἄδικός μας Κυβερνήτης καὶ νὰ μὴ σιωπῆ,
καὶ μὲ ζητιάνου δίσκο
πόρταις νὰ μὴ κτυπᾶ...
παράξενο τὸ βροσκο.

Γιατὶ κι' ἡ Ρωμοσύνη
τρανοῦς δὲν συνεκίνηε
καὶ τότε, μαλαγάνα;

Κι' Ἐυρώπαις καὶ Τουρκιαίς
μόνον καταραπαιαίς
ἔδιαν ἴστην Ζητιάνα;

Πῶς τώρα δὲν μὲς κλαίει
καὶ τὴν Ἑλλάδα λένε
πολιτισμοῦ μητέρα;

Καὶ μὲ χαρὰς φοναίς
ἢ πόρταις ἢ τραναίς
ἀνοίγουν πέρα πέρα;

Πώς 'στους καιρούς εκείνους με την παλιά ρουτίνα,
 όντάριον όκνόν,
 δέν έβλεπε κανένας μικράν φωτός άκτίνα
 'στό σκότος τό πυκνόν;

Γιατί και την Έλλάδα με δύναμι, με σθένος
 την βλέπει τώρα πια;
 γιατί δέν ρουχαλλίζει σάν σκύλος ξεπλωμένος
 έμπρός σέ χασατιά;

Γιατί, βρε πατριώτη,
 εκείνον τόν προδότη
 παντού τόν έκτιμούν;

Και τρέχουν τουτί κι ' άλλοι,
 μικροί τε και μεγάλοι,
 και τόν έπευφημούν;

Πώς τόσον εξυμνείται;
 πώς κόσμος συγκινείται
 μ'ένος προδότη λόγια,
 ξυλένε κουτομώγια,

κι'ό Δούδ Τζώρτζ κι'ό Τζώρτζελλ και κάθε Τζώρτζης
 είναι 'δικός μας φίλος και Σύμμαχος μεγάλος; [άλλος

Μά πώς δά σου φανή
 'δικός μας Κυβερνήτης
 της Δόντρας νά γενή
 επίτιμος πολίτης;

Απάντησις τού Φρασουλή στην βλάμη του τόν προσφιλή.

'Όπως ή ψυχή μου χαιρεί
 για της δόξαις του Δευτέρη,
 κι'άν πολυ τόν έκτιμούν σέ Παρίσι και σέ Λόντρα,
 όμως Έμικροέ Ρωμηοί πάνε του Δευτέρη κόντρα.

'Εδώ που λές τόν κρίνουν με κρίσεις δυσμενείς
 κάτι Ρωμηοί Βαρώνοι,
 που σήμερα, κωθώνι,
 στένοι τών Χοεντ'όλλερν έβγηκαν συγγενείς.

Σ'αυτούς ό Κρητικός καθ'όλου δέν άρέσει
 κι'ό νούς των δέν μπορεί και τώρα νά χωρέση
 πώς είναι δυνατόν τόσον πολυ βρε βλάκα,
 νά τιμηθή κι'ή βράκα.

'Ελεγαν πώς καθένας σέ Δόντρα και Παρίσι
 σ'έκεινον τόν προδότη τη ράχη δά γυρίση.

'Ελεγαν πώς παντού την πόρτα θά του κλείσουν
 και μήτε θά δεχθούν μαζί του νά μιλήσουν.

'Ελέγανε πώς δέν θά 'πή τών ευγενών ή κρέμα
 τόσα θαυμαστικά
 'θε τούτον τόν βρακά,
 όπου δέν έχει μέσα του τών Έμικροέδων αίμα.

'Εφώναζε και κάθε μιá μαϊμού κοκανοκόλα
 ότι τά κατορθώματα της καληβοράκις δά
 δέν είναι παρά μόμολαις, δέν είναι παρά πλάη,
 κι'ό Δούδ Τζώρτζ για σίγουρα τζορτζίνα θά τόν κινή.

Κι'άν κι'άπο τούς έχθρούς του κι'άπο τούς Γερμα-
 λέγεται κρώτος νούς, [νούς
 έφρόσον κι'οί 'δικοί μας Βαρώνοι, μίο κάρο,
 όπου συχνά σέ κάνουν νά νοιώθης άναγοδία,
 λένε για τόν Δευτέρη πώς είναι για τό κάρο,
 θά 'πή κι'αυτός πώς είναι μία μεγάλη νοδία.

'Εφρόσον ή Μαφρίαίς τών καθ'ήμας Βαρώνων
 σου δέχγουνε τη ράχη
 και σ'έχουν 'στό στομάχι,
 δέν έχεις διόλου κύρος καθ'άπαντα τόν χρόνον.

'Εκείν'οί κύκλοι μόνον
 τών καθ'ήμας Βαρώνων
 έχουν, καθώς γνωρίζεις, τόν νού τόν ντυλικάτο,
 την κρίσι την μεγάλη,
 κι'ένα σωστό κεφάλι,
 όπου ποτέ δέν είναι με κοπριαίς γεμάτο.

Τούτων ή γνώμας ξέρεις ότι πολυ βαρόνουν
 η'εφρόσον, τι κάνεις μηδαμινόν τό κρίνουν,
 οί θαυμασμοί τών ξένων δέν όφελούν, και μάτην
 σέ λένε 'στάς Εδράπας τόν πρώτον διπλωμάτην.

'Εκείνων ή παρέα,
 όντάριον γυδαίον,
 κάνει και τόν κουρέα
 πολιτικόν σπουδαίον.

Αύτοι και τόν Έγγλέση
 τόν έβγαλαν 'στη μέση,
 κι'έκρέμασε 'στά ράφια
 ψαλλίδια και ξουράφια,
 κι'έπεσε με τά μούτρα μέσ'στην πολιτική
 και 'στη διπλωματία την έξωτερική.